

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/43/2023
Identifikačné číslo spisu:	3712205875
Dátum vydania rozhodnutia:	20.06.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:3712205875.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobcu GRENKELEASING s.r.o., so sídlom Karadžičova 10, 821 08 Bratislava, IČO 43 878 989, právne zastúpeného M&M Legal s.r.o., so sídlom Drieňová 27, 821 01 Bratislava, IČO: 47 683 325, proti žalovanému MUDr. D. G., nar. XX. I. XXXX, bytom S. XXXX/XXX, XXX XX C. H., právne zastúpenému SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO 36 853 186, o zaplatenie 25 579,08 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16Cob/10/2022-778 z 18. októbra 2022 v znení opravného uznesenia č. k. 16Cob/10/2022-803 z 20. októbra 2022, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16Cob/10/2022-778 z 18. októbra 2022 v spojení s opravným uznesením č. k. 16Cob/10/2022-803 z 20. októbra 2022 vo výroku II., III. a IV. z r u š u j e a v e c v r a c i a na ďalšie konanie Krajskému súdu v Banskej Bystrici.

Vo zvyšnej časti dovolanie žalobcu o d m i e t a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 9Cb/234/2012-456 z 21. novembra 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 25 579,08 €, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. novembra 2011 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. decembra 2011 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. januára 2012 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. februára 2012 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. marca 2012 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. apríla 2012 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 28 545,04 € od 6. mája 2012 do 22. mája 2014 a úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 25 579,08 € od 6. mája 2012 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Ďalej rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, ktorý je povinný nahradiť

žalobcovi trovy konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník.

2. Súčasne žalovanému uložil povinnosť nahradiť štátu svedočné, ktoré štát vyplatil svedkovi V., a ďalej nahradiť svedočné N. a V. 100% znalečného nekrytého preddavkom.

3. Pokiaľ ide o výšku žalovanej sumy, poukázal súd prvej inštancie na to, že žalobca v priebehu konania zobral žalobu späť čo do zaplattenia sumy 39 196,84 € a preto súd konanie v tejto časti zastavil a predmetom konania ostala:

- suma 25 579,08 €
- úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. novembra 2011 do 22. mája 2014
- úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. decembra 2011 do 22. mája 2014
- úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. januára 2012 do 22. mája 2014
- úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. februára 2012 do 22. mája 2014
- úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. marca 2012 do 22. mája 2014
- úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 € od 7. apríla 2012 do 22. mája 2014
- úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 14 927,28 € od 6. mája 2012 do 22. mája 2014
- úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 25 579,08 € od 6. mája 2012 do zaplattenia.

4. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca dňa 11. marca 2011 uzatvoril so žalovaným zmluvu nazvanú „Leasingová zmluva pre podnikateľov“. Zdôraznil, že z názvu zmluvy nie je zrejmé, že by išlo o zmluvu o operatívnom leasingu (ďalej aj „OL“). Konštatoval, že z hľadiska práv a povinností vyplývajúcich z predmetnej zmluvy je absolútne irelevantné, či sa má zmluva z 11. marca 2011 pomenovať „Zmluva o operatívnom leasingu“ alebo či sa má nazvať „Zmluva o finančnom leasingu“. Pripustil, že je síce pravda, že pri niektorých právnych úkonoch je už len z ich názvu stranám intuitívne zrejmé, aké budú ich základné práva a povinnosti. Príkladom takéhoto právneho úkonu, pri ktorom je už zo samotného názvu zmluvy zrejmý rozsah aspoň základných práv a povinností strán sú napr.: kúpna zmluva, darovacia zmluva, pracovná zmluva a iné. Uviedol, že hlavný dôvod, prečo je v horeuvedených prípadoch takmer každému už len z pomenovania zmluvy zrejmý obsah práv a povinností je pritom ten, že existujú všeobecne záväzné právne predpisy, ktoré právne záväzným spôsobom definujú práva a povinnosti strán kúpnej zmluvy, darovacej zmluvy a pracovnej zmluvy (pri týchto zmluvách je však dôležitý aj ten aspekt, že s horeuvedenými zmluvami sa každý človek stretáva prakticky už od detstva - rodičia predsa nezriedka posielajú deti do obchodu kúpiť rôzne veci, rodičia deti obdarúvajú, resp. deti si uvedomujú, že ich rodičia takmer každý deň niekam odchádzajú a vracajú sa domov - inak povedané, každý človek sa už v detstve oboznámi s právami a povinnosťami z týchto frekventovaných zmlúv - a to aj bez toho, že by si deti čítali Občiansky zákonník alebo Zákonník práce. Poukázal na to, že pri zmluve o finančnom leasingu (ďalej aj „FL“) a pri zmluve o operatívnom leasingu (ďalej aj „OL“) však neexistuje žiadny všeobecne záväzný právny predpis, ktorý by jednoznačne definoval základné práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o finančnom leasingu a ktorý by jednoznačne definoval základné práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o operatívnom leasingu. Vyslovil názor, že pre absenciu takéhoto všeobecne záväzného právneho predpisu teda nie je možné povedať, že niečo je na úrovni všeobecnej záväznosti charakteristické pre finančný leasing a že niečo je charakteristické pre OL. Pokiaľ sú pojmy FL a OL aj definované v literatúre, konštatoval, že si treba uvedomiť podstatný rozdiel medzi literatúrou a zákonom - a to ten, že (iba) o zákone platí fikcia, že každý je znalý zákona. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na to, že kým kúpna a darovacia zmluva boli súčasťou právnych systémov platných na území Slovenska stovky rokov, leasingové zmluvy sa na území Slovenska objavili až po roku 1989 a sotva teda možno vychádzať z predpokladu, že každý predsa musí vedieť, aké má práva a povinnosti, ak uzatvorí zmluvu o FL a aké má práva a povinnosti, ak uzatvorí zmluvu o OL.

5. Uzavrel, že vzhľadom na absenciu zákonnej úpravy zmluvy o FL a zmluvy o OL a tiež na nemožnosť vyžadovať, aby si žalobca a žalovaný nielen prečítali publikáciu „Leasing - moderní metoda financování“ a správali sa podľa nej, je teda pri určení práv a povinností strán možné vychádzať jedine z textu zmluvy

a z textu všeobecných podmienok.

6. Pokiaľ pritom zmluva v spojení so všeobecnými podmienkami upravuje jednoznačnú úpravu určitého nároku, nemožno pri určení práv a povinností vychádzať z ustanovení právnych predpisov, ktoré upravujú obdobné právne vzťahy. Žalovaný konkrétne vyjadril názor, že na vec dopadajú § 664 a 673 Občianskeho zákonníka. Hoci skutočne leasing a nájom sa v určitom smere podobajú (pri oboch inštitútoch je totožnosť v tom, že nevlastník užíva vec vlastníka, pričom za toto užívanie poskytuje vlastníkovi peňažnú odplatu), treba zdôrazniť, že leasing nie je nájom. Poukázal na zásadný rozdiel medzi nájomom a leasingom, ktorý spočíva v motíve prenajímateľa, keď pri nájme je týmto motívom získať nejaký výnos v situácii, že určitá osoba je v určitom okamihu vlastníkom určitej veci, pričom však z nejakého dôvodu nemá pre túto vec využitie. Pri leasingu má však leasingový prenajímateľ iný motív (ktorý je ale tiež legitímny) - a to kúpiť určitú vec nie pre seba, ale aby túto vec užívala druhá osoba, ktorá nemá dostatok prostriedkov na to, aby si vec kúpila sama. Inak povedané - hoci z pohľadu nájomcu sú aj leasing, aj nájom nástrojmi na užívanie cudzej veci, z pohľadu prenajímateľa je leasing nástroj na prefinancovanie toho, aby nevlastník mohol užívať cudziu vec, kým nájom je nástroj, aby vlastník získal výnos z veci, pre ktorú aktuálne nemá iné využitie.

7. V tejto súvislosti poukázal aj na tzv. zmluvnú voľnosť. Pokiaľ žalovaný mal záujem užívať terapeutické zariadenia PLAZON bez toho, aby musel jednorazovo zaplatiť zo svojich disponibilných prostriedkov celú cenu tohto zariadenia, mohol si ho (teoreticky) prenajať. Toto riešenie by však bolo možné iba vtedy, ak by nejaká osoba takého zariadenie mala, nepotrebovala by ho a chcela by ho dať do nájmu. Pokiaľ však takáto osoba v rozhodnom čase neexistovala a žalovaný napriek tomu mal záujem o plazón na „splátky“, mal k dispozícii možnosť zobrať si úver alebo si plazón „zobrať“ na leasing. Žalovaný nemôže očakávať, že leasingová spoločnosť s ním uzatvorí presne takú zmluvu, akú by si predstavoval a že teda leasingová spoločnosť nebude trvať na tom, aby v zmluve boli ustanovenia, ktoré jej zabezpečia návratnosť jej prostriedkov. V súlade s princípom zmluvnej voľnosti bolo potom na žalovanom, aby zvážil, či sú pre neho podmienky žalobcu akceptovateľné a či sú riziká vyplývajúce pre neho z leasingovej zmluvy menšie ako benefity spojené s možnosťou používať terapeutické zariadenie PLAZON.

8. Zdôraznil, že zákon pripúšťa, aby strany uzatvorili aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy (§ 269 ods. 2 Obchodného zákonníka) a v súdnej veci ide práve o situáciu, keď strany využili možnosť upravenú v § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka.

9. Uviedol, že zo samotného konštatovania, že ide o nepomenovanú zmluvu, však nie je zrejmé, aké konkrétne práva a povinnosti má tá-ktorá strana. V tomto smere za kľúčovú označil druhú vetu § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorá vyžaduje, aby strany dostatočne určili predmet svojich záväzkov. Uviedol, že z obsahu zmluvy a VLP je pritom zrejmé, že strany takto postupovali a že svoje záväzky dostatočne určili. Pre rozhodnutie tohto sporu za relevantné označil tieto ustanovenia:

- že leasingový prenajímateľ predmet leasingu kúpi výlučne podľa požiadaviek leasingového nájomcu,
- že leasingový prenajímateľ predmet prenechá leasingovému nájomcovi k užívaniu na dohodnutú dobu,
- že leasingový nájomca počas doby trvania leasingovej zmluvy bude hradiť leasingové splátky,
- že leasingový nájomca má povinnosť počas trvania zmluvy plne splatiť leasingovému prenajímateľovi všetky náklady súvisiace so zaobstaraním predmetu leasingu a s realizáciou leasingovej zmluvy, ako aj kalkulovaný zisk,
- že po skončení leasingovej zmluvy je leasingový nájomca povinný vrátiť predmet leasingu leasingovému prenajímateľovi,
- že leasingový prenajímateľ postupuje leasingovému nájomcovi všetky práva, ktoré mu z kúpnej zmluvy vyplývajú, vrátane práv zo záruky za akosť, nárokov z väd predmetu leasingu,
- že leasingový prenajímateľ je oprávnený od leasingovej zmluvy odstúpiť, ak bude leasingový nájomca v omeškaní s úhradou leasingovej splátky viac ako 30 dní.

10. Pokiaľ ide o otázku, či v súdnej veci ide o operatívny alebo o finančný leasing konštatoval, že z internetovej stránky žalobcu je zrejmé, že produkt žalobcu nazvaný CLASSIC leasing je operatívnym leasingom. Súd sa stotožnil aj s názorom žalovaného, že pri operatívnom leasingu nájomca nemá záujem

nadobudnúť vlastnícke právo k predmetu leasingu, že zmluva neupravuje prednostné právo nájomcu na odkúpenie veci a že pri operatívnom leasingu nájomné v plnom rozsahu nepokryje nadobúdaciu cenu leasingu.

11. Za potrebné ďalej považoval súd uviesť, že horeuvedené vlastnosti operatívneho leasingu spolu úzko súvisia a zjavne vyplývajú z ekonomickej podstaty veci. Súvis je v tom, že pokiaľ subjekt preferuje minimalizovanie nákladov (t. j. chce zaplatiť čo najmenej za to, aby mohol užívať predmet leasingu), zvolí si operatívny leasing. Pri takejto voľbe prenajímateľ totiž bude vedieť, že po skončení leasingu získa predajom veci nie iba symbolický výťažok a splátky operatívneho leasingu môže vypočítať tak, aby tieto pokryli iba rozdiel nadobúdacej ceny a predpokladaného výťažku z predaja veci po skončení leasingu a jeho maržu (t. j. splátky by teoreticky mali byť nižšie, než pri finančnom leasingu).

12. Ak však nájomca preferuje pocit, že nakoniec sa za symbolickú cenu stane vlastníkom veci (a teda nie je pre neho kľúčová minimalizácia nákladov za užívanie), zvolí si finančný leasing. Pri takejto voľbe prenajímateľ bude vedieť, že po skončení leasingu získa predajom veci iba symbolický výťažok a splátky finančného leasingu vypočíta tak, aby mu tieto pokryli celú nadobúdaciu cenu a jeho maržu.

13. Konštatoval, že je teda zrejmé, že pojmy operatívny a finančný leasing sú pojmy ekonomické, ktoré slúžia na pomenovanie a odlíšenie rôznych finančných produktov.

14. Pretože ale ďalšie definíčné znaky operatívneho leasingu uvedené žalovaným (t. j. že prenajímateľ pri ňom poskytuje nájomcovi aj doplnkové a servisné služby a že prenajímateľ zabezpečuje prevádzkyschopnosť predmetu) nevyplývajú aspoň z ekonomickej podstaty veci, súd sa s týmito názormi žalovaného nestotožnil. Kým totiž z ekonomického hľadiska je nevyhnutné pri leasingu tej istej veci určiť vyššie splátky, ak sa predpokladá, že nájomca sa stane vlastníkom (v opačnom prípade by leasingové spoločnosti nemali záujem ponúkať finančný leasing) a je nutné určiť nižšie splátky, ak sa predpokladá, že nájomca sa nestane vlastníkom (v opačnom prípade by totiž nájomcovia nemali o taký produkt záujem), poskytovanie doplnkových a servisných služieb pri operatívnom leasingu je skôr marketingovou záležitosťou, ktorá má presvedčiť prípadného záujemcu o výhodnosti operatívneho leasingu. Či teda bude prenajímateľ poskytovať tieto doplnkové služby, záleží čisto na dohode strán - a teda jeden nájomca v rámci operatívneho leasingu môže mať záujem o takúto doplnkovú službu a iný nájomca záujem o takúto službu mať nemusí - pričom to vôbec nič nezmení na tom, že u oboch pôjde o operatívny leasing (t. j. o užívanie veci zakúpenej prenajímateľom výlučne podľa predstáv a požiadaviek nájomcu, pri ktorom sa pri výpočte výšky splátok predpokladal následný predaj veci za zostatkovú a nie iba symbolickú cenu).

15. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že kým ekonomické zákonitosti vedú k tomu, že ak chce mať nájomca nižšiu leasingovú splátku, musí sa niečoho vzdať - napr. možnosti kúpiť predmet za symbolickú cenu splátku, ani z objektívneho práva a ani zo žiadnych objektívnych zákonitostí fyzického sveta nevyplýva, že pri operatívnom leasingu je vo vzťahu k uplatňovaniu väd predmetu jedinou možnosťou, aby si tieto voči dodávateľovi uplatňoval prenajímateľ. Prevod práv z titulu zodpovednosti teda nemožno považovať za charakteristickú črtu iba finančného leasingu.

16. Či ide o finančný alebo operatívny leasing, za zodpovedajúce rozumnému usporiadaniu vzťahov označil súd práve také riešenie, aby nájomca bol oprávnený na to, aby komunikoval s dodávateľom priamo (teda nie, aby reklamácie veci musel notifikovať prenajímateľovi, ktorý by sa následne obrátil na dodávateľa).

17. Vzhľadom na horeuvedené konštatoval, že prevod práv kupujúceho voči dodávateľovi PL na nájomcu nemožno považovať za niečo rozporné a neštandardné pre operatívny leasing, vyslovil názor, že sa nemožno stotožniť s názorom žalovaného, že § 2.5 Všeobecných leasingových podmienok (ďalej aj „VLP“) je neplatný pre absenciu vôle žalovaného. Pretože text § 2.5 VLP (a aj zmluvy a ostatných ustanovení VLP) je určitý a zrozumiteľný a pretože v súdnej veci nebolo preukázané, že by žalovaný pri podpisovaní zmluvy nekonal slobodne (žalovaný sa slobodne rozhodol, že zmluvu podpíše bez toho, že

by si ju prečítal), súd vychádzal z toho, že § 2.5 VLP nie je v rozpore s § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a že teda celá leasingová zmluva v spojení s VLP je platná.

18. Pokiaľ žalovaný v súvislosti s § 2.5 VLP poukazoval aj na to, že aby toto ustanovenie malo právne účinky, malo byť inkorporované v základnom texte zmluvy, uviedol, že sa text, z ktorého je zrejmé, že priamo nájomca si má uplatňovať nároky z väd sa nachádza aj v základnom texte zmluvy - konkrétne v bloku textu s názvom „Zodpovednosť za vady predmetu leasingu“.

19. Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že vo vzťahu k operatívnomu leasingu sa vytvorila „zaužívaná obchodná prax“, súd prvej inštancie konštatoval, že je potrebné uprednostniť výslovné znenie zmluvy pred „zaužívanou obchodnou praxou“. Okrem toho, žalovaný vôbec nepreukázal, že pri operatívnom leasingu sa vžila určitá - žalovaným tvrdená obchodná prax.

20. V súvislosti s konštatáciou žalovaného, že on zmluvu a VLP nečítal z dôvodu, že pracovníci spoločnosti TFF group mu zmluvu doniesli v piatok okolo 14:00 hod. a povedali mu, že sa ponáhľajú do Bratislavy, súd uviedol, že je jasné, že žalovaný nemal správnu predstavu o dôsledkoch právneho úkonu. V danom prípade však túto skutočnosť (t. j. absencia správnej predstavy o tom, či je v zmluve upravená napr. možnosť vec hocikedy vrátiť, ak by táto nebola funkčná) nepovažoval za spôsobujúcu neplatnosť právneho úkonu podľa § 49a Občianskeho zákonníka. Konajúca osoba sa totiž môže účinne dovoliť podstatného omylu len vtedy, keď ide o tzv. ospravedlniteľný omyl - čo je taký omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že mýliaca sa osoba postupovala s obvyklou mierou opatrnosti. Zachovanie obvyklej miery opatrnosti pritom pre účely súdnej veci podľa názoru súdu znamená, že konajúca osoba si má prečítať celú zmluvu a ak niektorej jej časti neporozumie, má si potrebné vysvetlenia zadovážiť. Žalovaný však s obvyklou mierou opatrnosti nepostupoval a preto treba vychádzať z toho, že svoj omyl zaviniť sám (viď tiež rozsudok NS ČR sp. zn. 26Cdo/1931/2013). V tejto súvislosti poukázal aj na právnu zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“ - t.j. práva patria bdelym. Vzhľadom na horeuvedené súd uviedol, že vychádzal z toho, že hoci žalovaný zmluvu a VLP nečítal, v plnom rozsahu ho zaväzujú povinnosti vyplývajúce zo zmluvy a z VLP. Pokiaľ aj pracovníci TFF group žalovanému zmluvu doniesli v piatok okolo 14:00 hod. a povedali mu, že sa ponáhľajú Bratislavu, toto nemožno považovať za tieseň. Tiesňou je totiž hospodársky, sociálny alebo psychologický stav konajúceho - nie však to, že zástupca protistrany sa ponáhľal na iné stretnutie. Navyiac - ak konajúcou osobou je podnikateľ, prípadná tieseň nespôsobuje neplatnosť právneho úkonu, ale iba umožňuje od zmluvy odstúpiť (viď § 49 Občianskeho zákonníka), pričom v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný od zmluvy odstúpil.

21. Konštatoval, že žalovaného teda zaväzujú aj ustanovenia VLP, ktoré upravujú, že leasingový nájomca má počas doby trvania leasingovej zmluvy hradiť leasingové splátky (tretia veta § 1.1 VLP) a poistné (druhá veta § 9.1 VLP). Výška leasingových splátok bola pritom v zmluve dohodnutá na 1 505,30 €/mesačne a výška poistného bola 270 €/mesačne (viď splátkový kalendár). Žalovaný bol teda povinný platiť 1 775,30 €/mesačne - a to od 6. apríla 2011. V konaní bolo nesporné, že žalovaný zaplatil iba prvých sedem splátok. Pokiaľ ide o splátky splatné od 6. novembra 2011 do 30. apríla 2012, v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný týchto 6 splátok (vrátane poistného) zaplatil a súd preto dospel k záveru, že žalovaný bol povinný zaplatiť 10 651,80 € (6 splátok po 1 775,030 €).

22. Pretože žalovaný bol v omeškaní s úhradou splátky splatnej 6. novembra 2011 viac ako 30 dní, žalobca mohol od leasingovej zmluvy podľa § 15.2 VLP odstúpiť (žalovaný pritom nebol v omeškaní dlhšom ako 30 dní iba vo vzťahu k ôsmej splátke, ale aj vo vzťahu k splátkam 9 až 12; žalovaný bol v omeškaní s platením splátok aj napriek tomu, že žalobca súhlasil s odložením splátok do 31. decembra 2011. Žalobca toto svoje právo odstúpiť aj realizoval, čím mu podľa § 17.1 VLP vzniklo právo, aby mu žalovaný zaplatil sumu vo výške neuhradených leasingových splátok do konca dohodnutej doby leasingu. Keďže v zmluve sa strany dohodli na tom, že žalovaný má zaplatiť 60 splátok, a pretože do okamihu odstúpenia od zmluvy bolo splatných 13 splátok, súd dospel k záveru, že v zmysle § 17.1 VLP vznikla žalovanému právna povinnosť zaplatiť 47 splátok po 1 254,42 €, t. j. spolu 58 957,74 €. Zo sumy 58 957,74 € však žalobca žiadal iba 54 124,12 € a súd preto dospel k záveru, že celkom mal žalovaný zaplatiť 64 775,92 € (10 651,80 € + 54 124,12 €). Žalovaný ani netvrdil, ani nepreukázal, že

pokiaľ ide o sumu 58 957,74 €, táto mala byť prípadne diskontovaná vo väčšom rozsahu než na 54 124,12 €.

23. Pretože je žalovaný v omeškaní so splnením peňažného záväzku, súd žalobcovi priznal aj úroky z omeškania 0,1% denne; súd pritom vychádzal z toho, že takýto úrok si zmluvné strany dohodli v § 15.1 VLP. Pretože však v priebehu konania bolo v prospech žalobcu treťou osobou uskutočnené plnenie a pretože žalobca následne zobral žalobu čiastočne späť, súd žalovaného zaviazal na zaplatenie (iba) 25 579,08 € a úrokov z omeškania.

24. V súvislosti s argumentáciou žalovaného, že výpoveď LZ je neplatná, podľa článku 15.2 VLP má žalobca v prípade omeškania úhrady splátky oprávnenie odstúpiť od LZ, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca vo svojom písomnom prejave vôle zo dňa 30. apríla 2012 použil nie podstatné meno „odstúpenie“, ale podstatné meno „výpoveď“, keďže však oba tieto termíny majú spoločné to, že aj výpoveď aj odstúpenie vedú k ukončeniu kompletného zmluvného vzťahu, z právneho úkonu z 30. apríla 2012 je nepochybný ten úmysel žalobcu, že chce ukončiť zmluvný vzťah so žalovaným. Ak sú splnené zákonom, resp. dohodou vyžadované predpoklady (v danom prípade omeškanie úhrad splátok), označil súd jednostranné ukončenie zmluvy za súladné s právom - a preto takýto postup žalobcu nepovažoval za odporujúci zákonu a jeho jednostranný právny úkon posúdil ako platný. Konštatoval, že v súdnej veci totiž vada úkonu spočívajúca v použití nesprávneho termínu nespôsobuje neplatnosť, ale vyvoláva iba potrebu vykonať výklad tohto právneho úkonu. Pretože strany sú podnikatelia (žalovaný je podnikateľom v zmysle § 2 ods. 2 písm. c) Obchodného zákonníka), právny úkon treba vykladať podľa pravidiel uvedených v § 266 Obchodného zákonníka. Základným pravidlom je pritom pravidlo, že právny úkon treba vykladať podľa úmyslu konajúcej osoby, ak tento úmysel bol protistrane známy. Hoci teda žalobca nepoužil termín „odstúpenie“, svoj úkon odôvodnil tým, že žalovaný neuhradil žiadny z jeho záväzkov. Práve z tohto odôvodnenia mal súd za to, že žalovanému muselo byť zrejmé, že ide práve o odstúpenie - v zmysle zákona je totiž typickou situáciou umožňujúcou odstúpiť od zmluvy práve omeškanie dlžníka (a neuhradenie záväzkov je práve omeškaním). Vzhľadom na horeuvedené súd dospel k záveru, že písomný právny úkon žalobcu zo dňa 30. apríla 2012 je platným odstúpením od zmluvy.

25. Pokiaľ žalovaný uvádzal, že nárok na zaplatenie neuhradených leasingových splátok je v rozpore s § 265 Obchodného zákonníka, súd sa s týmto názorom nestotožnil. Treba si totiž uvedomiť, že leasingová zmluva (napriek ich určitej podobnosti) sa od nájomnej zmluvy výrazne odlišuje. Táto odlišnosť spočíva v tom, že leasingová spoločnosť nekupuje predmet leasingu preto, aby ho niekedy (t. j. potom, ako ho prestane používať leasingový nájomca) reálne užívala, ale kupuje ho preto, aby ho užíval iba leasingový nájomca. Leasingová spoločnosť pritom kupuje vec nie podľa svojich želaní, ale podľa individuálnych želaní klienta (ako je to nakoniec zdôraznené aj v § 1.1 VLP, podľa ktorého sa leasingový prenájomca zaväzuje že predmet leasingu kúpi podľa požiadaviek leasingového nájomcu). Teda ak má klient záujem o zariadenie PLAZON, leasingová spoločnosť ho kúpi, hoci samotná leasingová spoločnosť takéto zariadenie nepotrebuje. Ak však prípadne dôjde k predčasnému ukončeniu LZ a PL sa vráti do držby leasingovej spoločnosti, leasingová spoločnosť bude mať k dispozícii PL - v danom prípade zariadenie PLAZON, hoci leasingová spoločnosť takéto zariadenie nikdy nechcela nadobudnúť do svojho vlastníctva. Vzhľadom na túto príčinnú súvislosť medzi chcením žalovaného a zakúpením PLAZONU žalobcom (ak by sa totiž žalovaný neobrátil na žalobcu s tým, že chce terapeutické zariadenie PLAZON, žalobca by toto zariadenie nikdy nekúpil) by bolo v rozpore s poctivým obchodným stykom práve to, ak by LS nemala právo na to, aby jej nájomca zaplatil celú nadobúdaciú cenu PLAZONU.

26. V tomto kontexte označil súd prvej inštancie za kľúčový aj ten aspekt, že leasingová spoločnosť kupuje vec podľa individuálnych želaní klienta. Pokiaľ ale vec zodpovedá individuálnym požiadavkám určitej osoby, hrozí reálne riziko, že keď sa LP po prípadnom zániku zmluvy pokúsi (naviac použitú) vec speňažiť, že dopyt po takejto veci bude minimálny.

27. Pokiaľ žalovaný poukázal na rozhodnutie českého najvyššieho súdu sp. zn. 32Odo/1089/2004, súd

prvej inštancie uviedol, že toto rozhodnutie bolo prekonané rozhodnutím NS ČR sp. zn. 31Cdo/4356/2008 (ktoré rozhodnutie je dokonca uverejnené v zbierke rozhodnutí českého najvyššieho súdu pod R 24/2011).

28. Pokiaľ žalovaný vyjadril názor, že je potrebné zohľadniť odpredajnú cenu PLAZONU súd sa s týmto názorom nestotožnil. Pokiaľ totiž súdna prax dospela k záveru, že leasingový nájomca má právo na odpočet výťažku predaja predmetu leasingu, tento právny záver platí iba v situácii, že v splátkach je okrem „zisku“ prenajímateľa zahrnutá aj celá obstarávacia cena predmetu leasingu (viď napr. stanovisko NS ČR Cpjn 204/2007). Z § 17.4 VLP však jednoznačne vyplýva, že žalobca už pri uzatváraní zmluvy predpokladal, že on sám po skončení leasingu terapeutické zariadenie predá a že si ponechá výťažok z tohto predaja. Takéto znenie § 17.4 VLP však znamená, že v splátkach nebola zahrnutá celá obstarávacia cena predmetu leasingu a predpokladalo sa, že všetky náklady, ktoré prenajímateľ vynaložil na zakúpenie predmetu leasingu sa mu vrátia až potom, ako bude uhradených 60 splátok a zároveň predmet leasingu predá (rovnaký záver vyplýva aj z print screenu internetovej stránky žalobcu, kde tento uvádza, že CLASSIC leasing je produkt pre tých klientov, ktorý nechcú mať starosti so zobchodovaním použitej techniky). Žalovaný pritom tým, že zmluvu podpísal, výslovne vyjadril svoj súhlas s tým, že počas 5 rokov zaplatí 90 318,24 € (čo je suma bez poistného), pričom aj v prípade zaplatenia týchto 90 318,24 € vlastníkom predmetu leasingu ostane žalobca.

29. Pre úplnosť súd uviedol, že len z porovnania obstarávacej ceny PLAZONU s príslušenstvom 72 000 € a sumy 90 318,24 € nemožno automaticky vyvodiť záver, že 60 splátok v sebe zahŕňa celú obstarávaciu cenu PLAZONU. Treba si totiž uvedomiť, že žalobca zmluvu so žalovaným podpísal preto, aby dosiahol zisk čo v podmienkach trhovej ekonomiky označil za úplne legitímne. Ak by bol zisk žalobcu cca. 4,6% ročne, znamenalo by to, že suma 90 318,24 € zahŕňa aj celú obstarávaciu cenu, aj tento 4,6% zisk (v dôsledku 4,6%-ného úročenia sa totiž suma 72 000 € zvýši o 18 155 €). Ak však žalobca za „požičanie“ 72 000 € žiadal viac ako 4,6% ročne a ak žalovaný súhlasil s platením úroku viac než 4,6% ročne, potom by zjavne v splátkach nebola zahrnutá celá nadobúdacia cena a na súdenú vec teda názor vyslovený napr. v Cpjn 204/2007 nedopadá. Hoci v leasingovej zmluve nie sú uvedené žiadne percentá, ochota žalovaného zaplatiť práve vyšší než 4,6%-ný ročný úrok považoval za zrejmú práve z toho, že tento vyjadril súhlas zo zaplatením 90 318,24 € bez toho, aby sa stal vlastníkom PLAZONU. Poukázal na to, že ak by žalobca pri výpočte výšky splátok vychádzal z toho, že v súvislosti s týmto obchodným prípadom chce dosiahnuť hoci aj 10%- zisk, takýto zisk by s prihliadnutím na úrokové sadzby bánk v žiadnom prípade nebolo možné považovať za zisk v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom na horeuvedené súd neodčítal od sumy 25 579,08 € sumu zistenú znaleckým dokazovaním ako všeobecnú hodnotu PLAZONU.

30. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania za zrejmé označil aj to, že žalobca v listine označenej „Výpoveď leasingovej zmluvy“ vyzval žalovaného, aby mu predmet leasingu vrátil. Z obsahu spisu však vyplýva, že predmet leasingu sa nachádza u V. a je teda zrejmé, že žalovaný porušil svoju právnu povinnosť uvedenú v § 1.4 VLP. Keďže však z § 17.4 VLP vyplýva, že o výnos zo speňaženia sa neznižujú nároky žalobcu voči žalovanému, nevrátenie predmetu leasingu žalobcovi a s tým súvisiaca nespeňaženie PLAZONU tak nemá žiadny vplyv na rozhodnutie v tejto veci.

31. Súd konštatoval, že hoci TFF Group kúpila PLAZON iba za 24 990 €, pričom žalobcovi ho predala za 62 400 € (plus ďalších 9 600 € za riadiacu jednotku a 3 počítače) uviedol, že ak aj dojednaná cena bola vyššia, než cena obvyklá, toto nespôsobuje neplatnosť zmluvy. V zmysle konštantnej judikatúry totiž nie je v rozpore s dobrými mravmi, ak sa dojedná cena vyššia, než je cena obvyklá (viď rozhodnutie NS ČR sp.zn. 29Cdo/2568/2000). Poukázal na to, že produkt aj dodávateľa vyhľadal žalovaný a teda bolo iba na ňom, aby prípadne vyhľadal takého dodávateľa, ktorý bude výrobok zakúpený za 24 990 € predávať konečnému zákazníkovi za cenu menšiu ako 62 400 €, resp. bolo na žalovanom, aby si vyhodnotil, či je ochotný zaplatiť za PLAZON s príslušenstvom 70 000 €.

32. Pokiaľ bol PLAZON vadný a opakovane na ňom boli vykonávané servisné zásahy, žalobca sa v § 1.1 zaviazal, že žalovanému PLAZON prenechá k užívaniu. Na druhej strane sa však strany dohodli na

tom, že aj v prípade nefunkčnosti predmetu leasingu je žalovaný povinný platiť splátky. Takúto dohodu strán v § 2.8 však nepovažoval za odporujúcu zákonu alebo dobrým mravom alebo poctivému obchodnému styku - ale označil ju za dôsledok tej charakteristickej črty leasingu, že prenajímateľ nekúpil vec podľa svojho uváženia a od dodávateľa podľa svojho uváženia, ale že kúpil vec podľa uváženia nájomcu a od dodávateľa vybraného nájomcom. Ak by totiž prenajímateľ kupoval vec podľa svojho výberu a od ním vybraného dodávateľa, bolo by spravodlivé, aby niesol dôsledky za to, že si vybral prípadne nekvalitný produkt a to od takej spoločnosti, ktorá nie je schopná zabezpečiť servis produktu. V danom prípade však výlučne žalovaný rozhodol o tom, že chce PLAZON a že ho chce od spoločnosti TFF Group, a teda je spravodlivé, aby následky tohto svojho rozhodnutia znášal žalovaný a nie subjekt, ktorý iba zabezpečoval financovanie podnikateľského zámeru žalovaného. Inak povedané - k „zmareniu“ účelu zmluvu prispel žalovaný tým, že si vybral takého dodávateľa, akého si vybral.

33. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaný dňa 26. októbra 2011 vyzval žalobcu, aby mu oznámil, ako má ďalej postupovať v prípade, že PLAZON bude naďalej poruchový a že žalobca žalovaného následne upozornil na to, že aj v prípade predčasného ukončenia zmluvy zo strany nájomcu je nájomca povinný uhradiť neuhradené splátky do konca dohodnutej doby leasingu a že nároky z väd si musí uplatniť priamo u dodávateľa z dôvodu, že tohto si vybral sám. Je teda zrejmé, že prejavy vôle strán vo vzťahu k prípadnému odstúpeniu od kúpnej zmluvy z dôvodu poruchovosti predmetu leasingu neboli zhodné a je teda zrejmé, že žalobca neudelil súhlas na to, aby žalovaný v mene žalobcu odstúpil od kúpnej zmluvy. Zdôraznil, že leasing je zjavne taký finančný produkt, ktorý bol vyvinutý za účelom minimalizácie rizík leasingového prenajímateľa, pričom by bolo vložene nespravodlivé, aby prenajímateľ „pykal“ za to, že nájomca si zvolil prípadne nekvalitný produkt.

34. Pokiaľ žalovaný vyjadril názor, že na vec dopadajú § 664 a 673 Občianskeho zákonníka, súd sa s týmto názorom nestotožnil. Súd uviedol, že skutočne existuje určitá podobnosť leasingu a nájmu. Táto podobnosť spočíva v tom, že v rámci aj leasingu, aj v rámci nájmu dochádza k tomu, že nevlastník užíva vec vlastníka, pričom za toto užívanie poskytuje vlastníkovi peňažnú odplatu. Zásadný rozdiel medzi nájomom a leasingom však spočíva v motíve prenajímateľa. Pri nájme je týmto motívom získať nejaký výnos v situácii, že určitá osoba je v určitom okamihu vlastníkom určitej veci, pričom však z nejakého dôvodu nemá pre túto vec využitie. Pri leasingu je však situácia taká, že určitá osoba nie je vlastníkom určitej veci, ale túto kúpi práve preto, že iná osoba by rada túto vec užívala, ale nemá dostatok prostriedkov na to, aby si ju kúpila sama. Inak povedané - z pohľadu prenajímateľa je leasing nástroj na prefinancovanie toho, aby nevlastník mohol užívať cudziu vec, kým nájom je z pohľadu prenajímateľa nástroj, aby vlastník získal výnos z veci, pre ktorú aktuálne nemá iné využitie.

35. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ako strane s plným úspechom, priznal náhradu trov konania, a to v rozsahu 100% trov potrebných na účelné uplatňovanie práva, s tým, že o výške priznanej náhrady trov konania súd rozhodne podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

36. V priebehu konania bolo svedkovi V. priznané svedočné 3,60 €. Toto znalečné bolo znalcovi vyplatené zo štátnych prostriedkov a súd preto zaviazal neúspešného žalovaného, aby štátu tieto prostriedky refundoval.

37. V priebehu konania bol vypočutý aj svedok N., ktorý si svedočné uplatnil a súd preto rozhodol aj o tom, že toto svedočné má svedkovi nahradiť v konaní neúspešný žalovaný.

38. V priebehu konania bolo znalcovi V. priznané znalečné 732,09 €. Pretože znalcovi bola zatiaľ vyplatená iba časť tohto znalečného (500 €), súd rozhodol aj o tom, že toto znalečné má znalcovi nahradiť v konaní neúspešný žalovaný.

39. Na základe odvolania podaného žalovaným Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku, v ktorej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 25 579,08 eur, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 eur od 7. novembra 2011 do

22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 eur od 7. decembra 2011 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 eur od 7. januára 2012 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 eur od 7. februára 2012 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 eur od 7. marca 2012 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 eur od 7. apríla 2012 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 28 545,04 eur od 6. mája 2012 do 22. mája 2014 a úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 25 579,08 eur od 6. mája 2012 do zaplattenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku zmenil tak, že žalobu zamietol, rozsudok súdu prvej inštancie v častiach výroku, v ktorých rozhodol o nároku na náhradu trov konania, o svedočnom a o znalečnom zmenil tak, že žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu výdavkov vo výške 3,60 eur, ktoré štát vyplatil svedkovi V., s trvalým pobytom G., H., do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, žalobcovi ďalej uložil povinnosť zaplatiť V., s trvalým pobytom U., F., znalcovi z odboru elektrotechnika, odvetvie elektronika, odmenu a náhradu hotových výdavkov za vypracovaný znalecký posudok č. 27/2014 vo výške 232,09 eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ďalej rozhodol, že svedok N., s trvalým pobytom I., C., nemá právo na náhradu cestovného za účasť na výsluchu na pojednávaní dňa 2. júla 2014 a napokon žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

40. Odvolací súd v rozsahu podaného odvolania preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť, pretože nezistil dôvody na jeho potvrdenie podľa § 387 ods. 1 CSP a vo veci rozhodol sám za splnenia podmienok podľa § 390 CSP. Rozhodol po nariadení a vykonaní odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci po preskúmaní a vyhodnotení dospel k názoru, že v potrebnom rozsahu zopakuje dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie.

41. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že uplatnený peňažný nárok žalobcu proti žalovanému posudzoval a hodnotil súd prvej inštancie podľa jednotlivých zmluvných ustanovení písomne uzatvorenej leasingovej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným ako zmluvnými stranami tejto zmluvy zo dňa 11. marca 2011 a podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Ďalej konštatoval, že sa súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vysloveným v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí v odsekoch 12. - 17. podrobne vysporiadal s otázkou, či uzatvorená zmluva a podmienky v nej dojednané, majú charakter finančného alebo operatívneho leasingu.

42. Odvolací súd zopakoval v potrebnom rozsahu dokazovanie na zistenie skutkového stavu, nakoľko mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov aj k takým skutkovým zisteniam, ktoré odvolací súd nepovažoval za správne.

43. V zmysle postupu podľa § 181 ods. 1, 2 CSP považoval odvolací súd za sporné tvrdenie žalobcu, že v dôsledku predčasného zániku leasingovej zmluvy č. 095000687 uzatvorenej medzi žalobcom ako leasingovým prenajímateľom a žalovaným ako leasingovým nájomcom dňa 11. marca 2011, vznikol žalobcovi nárok na zaplattenie sumy 25 579,08 eur s príslušenstvom bez zohľadnenia hodnoty predmetu leasingu ku dňu predčasného zániku predmetnej leasingovej zmluvy pri záverečnom vyúčtovaní, za sporné považoval hodnotu predmetu leasingu podľa znaleckého posudku č. 27/2014 podaného a vypracovaného V., ktorého do konania pribral súd prvej inštancie. Poukázal na to, že žalobca pôvodne uplatnil proti žalovanému nárok na zaplattenie 64 775,92 eur s príslušenstvom. Na základe späťvzatia žaloby v časti o zaplattenie 39 196,84 eur súd prvej inštancie konanie v tejto časti zastavil.

44. Za nesporné skutkové tvrdenia vo vzťahu k uplatnenému peňažnému nároku žalobcu považoval odvolací súd tvrdenia žalobcu a žalovaného, že dňa 11. marca 2011 uzatvorili ako zmluvné strany leasingovú zmluvu č. 095000687, ktorej súčasťou boli všeobecné leasingové podmienky, že dňa 21. marca 2011 zaplatil žalobca za predmet leasingu predávajúcemu - dodávateľovi TFF Group s.r.o., Tolstého 3, Prievidza, kúpnu cenu vo výške 72 000 eur, že dňa 15. marca 2011 žalovaný prevzal od predajcu - dodávateľa prístroj PLAZON výrobné číslo No284, komunikačnú a riadiacu jednotku Vivera Stoma výrobné číslo SKPX010001, PC Lenovo A 700, Notebook Lenovo SL 510, monitor Lenovo L

2461x, Thing Server Lenovo, že dňa 15. marca 2011 bol žalovanému odobratý predmet leasingu dodávateľom na hardverové a softverové úpravy, že dňa 13. septembra 2011 bol predmet leasingu žalovanému dodávateľom vrátený, že dňa 27. októbra 2011 bol predmet leasingu odovzdaný dodávateľovi na vykonanie opravy, že dňa 22. decembra 2011 bol predmet leasingu odovzdaný dodávateľovi na vykonanie servisných prác, že dňa 13. januára 2012 bol predmet leasingu odovzdaný dodávateľovi za účelom odstránenia poruchy, že od 13. januára 2012 žalovaný predmet leasingu neužíva, že žalovaný počas trvania zmluvného vzťahu uhradil žalobcovi 7 splátok po 1 775,30 eur mesačne, za obdobie od 6. novembra 2011 do 6. apríla 2012 neuhradil žalovaný žalobcovi žiadnu splátku, že dňa 30. apríla 2012 žalobca doručoval žalovanému podanie zo dňa 30. apríla 2012 s názvom „Výpoveď leasingovej zmluvy“, v ktorej žalobca uplatnil proti žalovanému nárok na náhradu škody vo výške 70 063,81 eur spolu so špecifikáciou škody a oznámením, že žalovanému vzniká povinnosť vrátiť žalobcovi predmet leasingu. Splatnosť náhrady škody podľa predmetného podania určil žalobca do 7. mája 2012. Ako nesporné tvrdenia hodnotil odvolací súd aj špecifikáciu uplatneného peňažného nároku, ktorý pozostáva zo 6 leasingových splátok do ukončenia zmluvného vzťahu vo výške 10 651,88 eur, 47 neuhradených leasingových splátok odo dňa ukončenia zmluvného vzťahu až do skončenia celkovej doby leasingu, od ktorých žalobca odpočítal DPH a príslušné poistné vo výške 54 124,12 eur, a skutočnosť, že žalovaný predmet leasingu žalobcovi nevrátil.

45. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že leasingová zmluva ako zmluva nepomenovaná s určitým predmetom je platná, pričom má charakter zmluvy o finančnom leasingu, ktorá skutočnosť vyplýva zo znenia a obsahu zmluvy. Znenie a obsah zmluvy nemožno hodnotiť ako tzv. operatívny leasing. Za správny hodnotil odvolací súd aj názor súdu prvej inštancie, že podaním žalobcu zo dňa 30. apríla 2012 došlo k odstúpeniu od leasingovej zmluvy uzavretej so žalovaným aj napriek označeniu tohto podania a z hľadiska okamžitých právnych následkov tohto podania ako právneho úkonu ide o odstúpenie od leasingovej zmluvy a ukončenie zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, posudzoval nielen naplnenie predpokladov pre vznik žalobou uplatneného peňažného nároku ako dôsledok porušenia zmluvnej povinnosti žalovaným uhrádzať riadne a včas dohodnuté leasingové splátky a následného ukončenia zmluvného vzťahu, ale bol toho názoru, že tzv. záverečné finančné vyrovnanie musí zohľadňovať aj hodnotu predmetu leasingu, ktorého vlastníkom zostáva v prípade predčasného ukončenia zmluvného vzťahu leasingový prenajímateľ. Odvolací súd predbežne vyslovil, že záverečné (konečné) finančné vyrovnanie z ukončeného zmluvného vzťahu nemá žiaden právny vplyv na vlastnícke právo leasingového prenajímateľa a nie je podmienené nesplnením povinnosti vydať vlastníkovi predmet ako sankcie za nesplnenie tejto povinnosti, ktorá vo svojej výške predstavuje hodnotu predmetu vlastníctva žalobcu. Odvolací súd predbežne nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že v splátkach nebola zahrnutá celá obstarávacia cena predmetu leasingu a s poukazom na znenie § 17.4 všeobecných leasingových podmienok žalobca predpokladal, že všetky náklady, ktoré vynaložil na zakúpenie predmetu leasingu sa mu vrátia až potom, ako bude uhradených 60 splátok s zároveň predmet leasingu predá.

46. Leasingovú zmluvu vyhodnotil odvolací súd ako platný právny úkonom, ktorý spĺňa všeobecnú požiadavku určitosti podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a určitosti predmetu záväzkov zmluvných strán podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Časť obsahu leasingovej zmluvy určili zmluvné strany podľa § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka jednotlivými dojednaniami vo všeobecných leasingových podmienkach, ktoré sa stali súčasťou zmluvy. Konštatoval, že leasingová zmluva neobsahuje odchylné dojednania od všeobecných leasingových podmienok. Vzhľadom k špecifickému charakteru predmetu leasingu vymedzeného účelom a funkciami tohto predmetu, dobu trvania leasingovej zmluvy (60 mesiacov) a na charakter a rozsah právnych úkonov, ktoré mal žalovaný vykonávať a uplatňovať k predmetu leasingu v mene žalobcu, bol odvolací súd toho názoru, že leasingová zmluva obsahuje špecifické prvky zmluvy o finančnom leasingu, pričom na tomto názore nič nemení ani to, že v leasingovej zmluve nebolo priamo dohodnuté, že po zaplatení 60 leasingových splátok má žalovaný právo na odkúpenie predmetu leasingu. Možnosť žalovaného odkúpiť predmet leasingu vyplýva z dojednania § 1 ods. 4 všeobecných leasingových podmienok, podľa ktorého po ukončení leasingovej zmluvy je leasingový nájomca povinný vrátiť predmet leasingu, pokiaľ sa zmluvné

strany nedohodli inak.

47. Odvolací súd ďalej konštatoval, že v konaní pred súdom prvej inštancie a v odvolacom konaní zostala sporná otázka výšky žalobou uplatneného peňažného nároku žalobcu, pretože žalobca v tzv. záverečnom (konečnom) vyúčtovaní nezohľadnil hodnotu predmetu leasingu a o túto sumu neznížil uplatnený nárok.

48. Preskúmaním žalobou uplatneného peňažného nároku sa odvolací súd nestotožnil s názormi, úvahami a závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odseku 26. odôvodnenia rozsudku, ktoré sa týkali tvrdenia žalovaného, že je potrebné zohľadniť odpredajnú cenu terapeutického prístroja PLAZON z dôvodu, že tieto nemajú žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní a prekračujú rámec tvrdenia samotného žalobcu.

49. Pri posudzovaní dôvodnosti výšky žalobcom uplatneného nároku postupoval odvolací súd v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 9. augusta 2010 sp. zn. Cijn 204/2007, ktoré obsahuje stanovisko občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky k niektorým otázkam predčasného zániku záväzkov z leasingových zmlúv v prípade finančného leasingu. Predmetné rozhodnutie označil za aplikovateľné aj na daný spor nakoľko obsahuje zásady, ktoré je potrebné rešpektovať pri vyporiadaní nárokov z ukončenej leasingovej zmluvy odstúpením od zmluvy, teda z predčasného ukončenia zmluvného vzťahu a zániku záväzkov z leasingovej zmluvy. Konštatoval, že na uplatnení týchto zásad v konkrétnom spore nič nemení ani skutočnosť, že žalovaný nevrátil žalobcovi predmet leasingu.

50. Odvolací súd ďalej poukázal na to, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo vykonané znalecké dokazovanie a znalcom V. bol podaný a vypracovaný znalecký posudok č. 27/2014 zo dňa 4. decembra 2014, v ktorom okrem iného znalec odborne posudzoval technickú a všeobecnú hodnotu terapeutického zariadenia PLAZON v čase jeho dodania žalovanému v marci 2011 a technickú a všeobecnú hodnotu terapeutického zariadenia PLAZON v súčasnosti. Odvolací súd znalecký posudok na určenie hodnoty terapeutického zariadenia PLAZON, pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov, nezohľadnil. Pri hodnotení posudku odvolací súd prihliadol na obsah otázky určenej znalcovi pre znalecké dokazovanie a na obsah podkladov predložených znalcovi, z ktorých znalec vychádzal a ktoré použil na určenie všeobecnej hodnoty terapeutického prístroja. Konštatoval, že otázka položená znalcovi na znalecké dokazovanie nesmeruje k zisteniu hodnoty prístroja ku dňu skončenia leasingovej zmluvy a zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným ako rozhodného časového momentu, znalecký posudok sa netýka celého predmetu leasingu, (preberací protokol zo dňa 15. marca 2011), ale iba jeho hlavnej časti terapeutického prístroja PLAZON. A tiež, že pri určení všeobecnej hodnoty vychádzal znalec iba zo vstupnej ceny prístroja vo výške, ktorá bola kúpnu cenou medzi spoločnosťou TFF Group, s.r.o. a spoločnosťou ONKOCET s.r.o., ktorá nie je subjektom účastným na zmluvných vzťahoch žalobcu a žalovaného a žalobcu a spoločnosti TFF Group, s.r.o. ako dodávateľa predmetu leasingu. Z uvedených dôvodov odvolací súd neprihliadal na znalecké závery ako dôkaz o hodnote predmetu leasingu, na odpočítanie ktorej je žalobca povinný a žalovaný má nárok v rámci vyporiadania vzájomných finančných nárokov po predčasnom skončení leasingovej zmluvy podľa § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka.

51. Pri rešpektovaní práva žalovaného ako leasingového nájomcu na odpočet hodnoty predmetu leasingu vo výške (hodnote) ku dňu skončenia leasingovej zmluvy mal žalobca povinnosť pri vysporiadaní vzájomných práv a záväzkov tento odpočet vykonať. V konaní nebola preukázaná výška povinnosti žalobcu a nároku žalovaného odpočtu hodnoty predmetu leasingu. V sporovom konaní zaťažuje povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť predovšetkým žalobcu, a až následne sa tieto povinnosti presúvajú na žalovaného, ktorý tvrdenia žalobcu popiera a vlastné tvrdenia preukazuje. Žalobca v konaní tvrdil a preukazoval žalobou uplatnený peňažný nárok, ktorý mu vznikol odstúpením od leasingovej zmluvy. Pre dôvodnosť tohto nároku, ktorý predstavoval finančné vyporiadanie práv a povinností pri predčasnom skončení leasingovej zmluvy, mal však povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť týkajúcu sa odpočtu hodnoty predmetu leasingu ako jeho vlastníctva. Pri odstúpení od zmluvy je potrebné rešpektovať, že leasingový prenájomca má právo na zaplatenie všetkých splátok leasingu do konca

doby pôvodne dohodnutých v leasingovej zmluve a od týchto všetkých splátok má odpočítat', resp. zohľadniť hodnotu predmetu leasingu. Tieto zásady musia byť splnené na to, aby bol žalobca úspešný. V opačnom prípade by leasingový prenajímateľ získal nielen hodnotu predmetu leasingu v rámci finančného plnenia, ale samotný predmet leasingu ako hnutelné veci, čím by sa na úkor leasingového nájomcu obohatil.

52. Žalobca ako vlastník predmetu leasingu má zmluvnú (odobratie predmetu leasingu) aj zákonnú možnosť uplatniť vydanie predmetu leasingu pre prípad dobrovoľného nesplnenia tejto povinnosti žalovaným, vrátane možnosti uplatniť zákonné zodpovednostné práva. V obchodných záväzkových vzťahoch nastávajú účinky odstúpenia od zmluvy až okamihom odstúpenia (ex nunc) a preto plnenie poskytnuté pred zrušením zmluvy je zmluvným plnením a po zrušení zmluvy ide o vrátenie zmluvného plnenia. V režime podľa § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka je nutné vyporiadať aj hodnotu predmetu leasingu zodpovedajúcu obvyklej cene predmetu leasingu v čase a mieste ku dňu zrušenia leasingovej zmluvy. Za túto obvyklú cenu nemožno v danom spore považovať sumu 6 000 eur, na ktorú poukazoval žalobca v konaní, ako na zostatkovú hodnotu predmetu leasingu, o ktorú znížil žalobou uplatnený nárok a ani hodnotu podľa znaleckého posudku č. 27/2014 podaného a vypracovaného v súdnom konaní. Žalobca ako vlastník nevykonal proti žalovanému mimosúdne odobratie predmetu leasingu a ani neuplatnil právo na vydanie veci v súdnom konaní. Žalovaný predmet leasingu nevrátil žalobcovi z dôvodu, že hlavná časť predmetu leasingu, terapeutické zariadenie PLAZON, sa doposiaľ nachádza v oprave a nebol žalovanému ako leasingovému nájomcovi vrátené počas zmluvného vzťahu so žalobcom. Žalobca je doposiaľ vlastníkom predmetu leasingu a ako vlastníkov predmetu leasingu mu patrí aj jeho hodnota vyjadrená v peniazoch, ktorá vo vzťahu k žalovanému predstavuje výšku obvyklej ceny ku dňu, kedy nastali účinky odstúpenia žalobcu od leasingovej zmluvy. Na výšku obvyklej ceny ku dňu, kedy nastali účinky odstúpenia žalobcu od leasingovej zmluvy ako takej, nemá podľa názoru odvolacieho súdu vplyv skutočnosť, či bol alebo nebol predmet leasingu žalobcovi ako vlastníkov aj vrátený. Vrátenie predmetu leasingu súvisí s vlastníckym právom leasingového prenajímateľa ako veci, nie s hodnotou tejto veci vo význame vyrovnania sa so žalovaným.

53. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

54. O nároku štátu na náhradu výdavkov, ktoré súd prvej inštancie priznal svedkovi V. V. Q. uznesením č. k. 9Cb/234/2012-176 zo dňa 23. apríla 2014 a vyplatil prostredníctvom štátu vo výške 3,60 eur, rozhodol odvolací súd za použitia čl. 4 ods. 2 základných princípov CSP a na rozhodnutie o tomto nároku primerane aplikoval § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, nakoľko štát sa vyplatením svedočného vo výške 3,60 eur stal v tejto časti osobou zúčastnenou na konaní. Pri rozhodovaní zohľadnil úspech žalovaného a neúspech žalobcu.

55. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 9Cb/234/2012-380 zo dňa 13. júla 2017 priznal V.i, znalci z odboru elektrotechnika, odvetvie elektronika, odmenu a náhradu hotových výdavkov za vypracovaný znalecký posudok č. 27/2014 vo výške 732,09 eur a upravil účtáreň, aby po právoplatnosti uznesenia poukázala znalci znalečné 500 eur zo zálohy zloženej pod účtovným dokladom D14 Preddavky na účet znalca. Preddavok na trovy znaleckého dokazovania zložil žalovaný. Výška tohto preddavku patrí do rozhodnutia o nároku žalovaného na náhradu trov konania, ktoré boli žalovanému proti žalobcovi priznané v rozsahu 100%. Ku dňu rozhodnutia zostal predmetom rozhodovania nárok znalca na zaplatenie zvyšku znalečného vo výške 232,09 eur. Za použitia čl. 4 ods. 2 základných princípov CSP a primeranej aplikácie § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP na rozhodnutie o nároku znalca, so zohľadnením úspechu žalovaného a neúspechu žalobcu, rozhodol odvolací súd tak, že neúspešnému žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť V. za vypracovaný znalecký posudok č. 27/2014 vo výške 232,09 eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

56. V súvislosti so svedkom N. R., s trvalým pobytom I. XXX/XX, C. - C. V. Y., ktorý si uplatnil právo na náhradu hotových výdavkov - cestovného s tým, že listiny preukazujúce výšku tohto nároku doručí súdu prvej inštancie dodatočne, odvolací súd konštatoval, že z predloženého súdneho spisu

odvolací súd zistil, že výšku svedočného svedok N. R. listinami nedoložil. Z dôvodu nepreukázania výšky uplatneného nároku na svedočné odvolací súd rozhodol tak, že svedok N. R. nemá právo na náhradu cestovného za účasť na výsluchu na pojednávaní dňa 2. júla 2014.

57. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a § 262 ods. 1 CSP a žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

58. Proti rozsudku odvolacieho súdu, okrem výroku týkajúceho sa náhrady svedočného svedka N. (týmto výrokom nebola žiadnej zo strán sporu, teda ani žalobcovi uložená žiadna povinnosť), podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, navrhujúc rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodil z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, tvrdiac, že v konaní došlo k vade zmätočnosti a prípustnosť dovolania dovolateľ vyvodil aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a že sa odvolací súd odklonil pri svojom rozhodovaní od ustálenej súdnej praxe. Dovolateľ tvrdil, že dovolacím súdom ešte nebola riešená otázka, či je v prípade nevráteného predmetu leasingu povinnosťou žalobcu zohľadniť hodnotu nevráteného predmetu leasingu.

59. Na základe podaného dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. IObdo/36/2021 z 19. januára 2022 rozsudok odvolacieho súdu okrem výroku týkajúceho sa náhrady svedčného N. R. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

60. Dovolateľ vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, namietajúc, že odvolací súd žalobu nesprávne, nespravodlivo zamietol na základe neodôvodneného rozsudku, pričom rozhodol o niečom, čo ani nebolo predmetom konania. Ďalej namietal, že odvolací súd svojvoľne a bez opory v obsahu jednotlivých ustanovení účelovo interpretoval uvedené stanovisko Najvyššieho súdu Českej republiky. Za odporujúce logike označil argumentovanie odvolacieho súdu stanoviskom Najvyššieho súdu Českej republiky Cpjn 204/2007 z 8. septembra 2010, v ktorom najvyšší súd rieši problematiku vrátenia zostatkovej ceny vráteného predmetu leasingu, keďže v prejednávanej veci predmet leasingu nebol nikdy vrátený. Namietal tiež, že zo zásad formálnej logiky je zrejmé, že v prípade nevrátenia predmetu leasingu nie je možné objektívne stanoviť jeho hodnotu, nakoľko žalobca predmetom nedisponuje. Dovolateľ položil otázku, ako sa môže bezdôvodne obohatiť, ako to konštatoval odvolací súd v odseku 60 odôvodnenia jeho rozsudku, keď mu žalovaný nevrátil predmet leasingu. Uvedený záver označil za nemajúci oporu v citovanom stanovisku a odporujúci zásadám formálnej logiky.

61. Podľa § 383 ods. 2 CSP v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

62. Dovolací súd v odôvodnení zrušujúceho uznesenia uviedol, že keď odvolací súd v prejednávanej veci konštatoval, že stanovisko občianskoprávného a obchodnoprávného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky z 8. septembra 2010 Cpjn 204/2007 je aplikovateľné na daný spor a bez ďalšieho uviedol, že na uplatnení zásad, vyplývajúcich zo stanoviska nič nemení ani skutočnosť, že žalovaný nevrátil žalobcovi predmet leasingu a to bez toho, že by toto konštatovanie bližšie ozrejmil, vysporiadajúc sa pritom aj s povinnosťami žalovaného, ktoré pre neho vyplývajú z § 17 Všeobecných leasingových podmienok ako dôsledku mimoriadneho predčasného ukončenia leasingovej zmluvy a prípadne vysvetlil,

z akých dôvodov mala žalovanému, ako leasingovému nájomcovi, povinnosť vrátiť predmet leasingu zaniknúť, odôvodnenie nevyznieva presvedčivo a pre nedostatok jeho odôvodnenia nemožno posúdiť správnosť jeho záverov. Dovolací súd konštatoval, že to, čo konkrétne malo predstavovať obohatenie, ktoré mal získať žalobca pri vyhovení žalobe, keď nebolo sporné, že žalovaný auto nevrátil, v obsahu odôvodnenia odvolacieho súdu absentovalo.

63. Vychádzajúc z uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že odôvodnenie nevyhovenia žalobcom uplatneného nároku nemožno považovať za uspokojujúce, postupom súdu teda došlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, ktorá zakladá porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Dovolací súd preto rozhodnutie odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil a vec mu vrátil podľa § 450 CSP na ďalšie konanie.

64. Odvolací súd v poradí ďalším rozsudkom č. k. 16Cob/10/2012-778 z 18. októbra 2022 v znení opravného uznesenia č. k. 16Cob/10/2022-803 z 20. októbra 2022 vo výroku I. rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku, v ktorej uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 25 579,08 eur, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 eur od 7. novembra 2011 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 eur od 7. decembra 2011 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 eur od 7. januára 2012 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 eur od 7. februára 2012 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 eur od 7. marca 2012 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 1 775,30 eur od 7. apríla 2012 do 22. mája 2014, úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 28 545,04 eur od 6. mája 2012 do 22. mája 2014 a úroky z omeškania 0,1% denne zo sumy 25 579,08 eur od 6. mája 2012 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, zmenil tak, že žalobu zamietol, výrokom II. rozsudok súdu prvej inštancie v častiach výroku, v ktorých rozhodol o nároku na náhradu trov konania, o svedočnom a o znalečnom zmenil tak, že žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu výdavkov vo výške 3,60 eur, ktoré štát vyplatil svedkovi Ing. V. Q., s trvalým pobytom G. XX, H., do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia a ďalej žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť V., s trvalým pobytom U., F., znalecovi z odboru elektrotechnika, odvetvie elektronika, odmenu a náhradu hotových výdavkov za vypracovaný znalecký posudok č. 27/2014 vo výške 232,09 eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Výrokom III. rozsudku odvolací súd priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100% a výrokom IV. priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

65. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že v konaní pred súdom prvej inštancie a v odvolacom konaní zostala sporná otázka výšky žalobou uplatneného peňažného nároku žalobcu, pretože žalobca v tzv. záverečnom (konečnom) vyúčtovaní nezohľadnil hodnotu predmetu leasingu a o túto sumu neznížil uplatnený nárok. Ďalej odvolací súd uviedol, že žalobca v konaní poukazoval na skutočnosť uvedenú v konečnom finančnom vyúčtovaní zo dňa 30. apríla 2012 (súčasť odstúpenia od leasingovej zmluvy), ktorá spočívala v tom, že odpočítal zostatkovú hodnotu predmetu leasingu v sume 6 000 eur. K charakteru tejto sumy a k jej výške nepodal žalobca v konaní ďalšie vysvetlenia, minimálne v rozsahu spôsobu a údajov, ktoré vstupovali do výpočtu tejto sumy, vrátane celkovej špecifikácie tejto sumy.

66. Odvolací súd sa nestotožnil s názormi, úvahami a závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odseku 26. odôvodnenia rozsudku, ktorými argumentoval vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného o potrebe zohľadnenia odpredajnej ceny terapeutického prístroja PLAZON a to z dôvodu, že tieto argumenty súdu prvej inštancie nemajú žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní a prekračujú rámec tvrdenia samotného žalobcu.

67. Pri posudzovaní dôvodnosti výšky žalobcom uplatneného nároku opätovne zohľadnil odvolací súd stanovisko občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky k niektorým otázkam predčasného zániku záväzkov z leasingových zmlúv v prípade finančného leasingu zo dňa 9. septembra 2010 sp. zn. Cpjn 204/2007 (uverejnené pod č. 25/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, R 25/2011). Odvolací súd prihliadol na to, že Najvyšší súd Českej republiky vydal

stanovisko v čase, keď v Českej republike a v Slovenskej republike platil zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení v akom platí v Slovenskej republike doposiaľ pokiaľ ide o nepomenované zmluvy, výklad a obsah právnych úkonov a odstúpenia od zmluvy a ide o zásady prijaté súdnou praxou v rozhodovaní slovenských všeobecných súdov.

68. V citovanom rozhodnutí sa uvádza, že odstúpením od leasingovej zmluvy dôjde k predčasnému zániku záväzkov z leasingovej zmluvy. Leasingové zmluvy obsahujú často dohodu strán, že leasingový prenajímateľ má právo na úhradu všetkých leasingových splátok, pričom táto dohoda nie je v rozpore s dobrými mravmi. Právo na zaplatenie všetkých splátok je dané práve špecifickým charakterom finančného leasingu. Leasingové splátky v sebe zahŕňujú náklady na zabezpečenie predmetu leasingu, vrátane úrokov, ktoré je leasingový prenajímateľ povinný uhradiť peňažnému ústavu i zisk, ktorý leasingový prenajímateľ získa v dôsledku svojej podnikateľskej činnosti. Leasingový prenajímateľ má rovnako právo na vrátenie predmetu leasingu, ktorý leasingovému nájomcovi poskytol na základe leasingovej zmluvy. Tomuto právu zodpovedá povinnosť leasingového nájomcu predmet leasingovej zmluvy vrátiť na vlastné náklady a nebezpečenstvo. Pri predaji predmetu leasingu je leasingový prenajímateľ povinný postupovať s náležitou starostlivosťou, pokiaľ by sa predajná cena predmetu leasingu podstatne odchyľovala od obvyklej ceny, je treba pri odpočítaní vyjsť z tejto obvyklej ceny. Rovnako, ak by si aj leasingový prenajímateľ ponechal predmet leasingu, patrí leasingovému nájomcovi obvyklá cena vráteného predmetu leasingu. Právo leasingového nájomcu na vrátenie výťažku z predaja predmetu leasingu je možné vyvodiť z § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka. Hodnotu tohto vráteného predmetu leasingu by preto leasingový prenajímateľ získal nad rámec nároku vyplývajúceho z ustanovení § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka, pretože táto hodnota už bola obsiahnutá v obvyklej cene leasingu, ktorú je povinný leasingový nájomca zaplatiť leasingovému prenajímateľovi resp. v súhrne zjednaných splátok. O túto čiastku by sa preto bezdôvodne obohatil. Preto má leasingový nájomca právo na zaplatenie (odpočet) výťažku z predaja vráteného predmetu leasingu, resp. na zaplatenie (odpočet) obvyklej ceny tejto veci.

69. Odvolací súd konštatoval, že v danej právnej veci bolo preukázané, čo napokon nebolo v konaní sporné, že žalovaný ako leasingový nájomca, predmet leasingu (prístroj PLAZON výrobné číslo No284, komunikačnú a riadiacu jednotku Viverra Stoma výrobné číslo SKPX010001, PC Lenovo A 700, Notebook Lenovo SL 510, monitor Lenovo L 2461x, Thing Server Lenovo) po odstúpení od leasingovej zmluvy z dôvodu omeškania s platením leasingových splátok od 6. novembra 2011 a nasledujúcich splátok, žalobcovi v postavení vlastníka predmetu leasingu nevrátil. Vzhľadom na procesnú obranu žalovaného, že terapeutické zariadenie PLAZON od 13. januára 2012 neužíva v súlade s leasingovou zmluvou pre viackrát sa vyskytujúce vady tohto prístroja, že po poslednom odovzdaní do opravy nebol prístroj žalovanému vrátený a u žalovaného sa nenachádza, posudzoval odvolací súd, či za danej skutkovej situácie vznikla žalobcovi na jednej strane povinnosť a žalovanému na strane druhej nárok odpočítania hodnoty predmetu leasingu ku dňu predčasného ukončenia leasingovej zmluvy od žalobou uplatneného nároku spočívajúceho v povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi leasingové splátky za dohodnutú dobu leasingu podľa splátkového kalendára v rozsahu 6 neuhradených splátok splatných do dňa odstúpenia od leasingovej zmluvy a 47 neuhradených splátok odo dňa odstúpenia od leasingovej zmluvy. Preukázanú skutkovú situáciu právne posúdil odvolací súd podľa § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka. Toto ustanovenie označil za dispozitívne, od ktorého sa môžu zmluvné strany odchýliť alebo ho vylúčiť. Mal za to, že z obsahu leasingovej zmluvy a z obsahu všeobecných leasingových podmienok vyplýva, že uplatnenie § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka zmluvné strany nevylúčili. Pri posudzovaní, či sa zmluvné strany odchýlili od úpravy podľa citovaného ustanovenia, vychádzal odvolací súd z obsahu § 17 všeobecných leasingových podmienok s názvom „Dôsledky mimoriadneho predčasného ukončenia leasingovej zmluvy, vrátenie predmetu leasingu“, najmä z § 17 bod 1 týchto podmienok a vyvodil, že obsah dojednania nedáva možnosť uzavrieť, že predmetné dojednanie predstavuje možnú odchýlku od citovaného zákonného ustanovenia, z ktorého dôvodu by sa na skutkovú situáciu mali uplatniť len dôsledky § 17 bod 1 všeobecných leasingových podmienok bez možnosti posúdenia tejto skutkovej situácie podľa § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka. Toto zákonné ustanovenie sa vzťahuje na plnenie zmluvnej strany poskytnuté druhej zmluvnej strane pred odstúpením od zmluvy, zatiaľ čo zmluvná úprava v § 17 bod 1 všeobecných leasingových podmienok upravuje nárok žalobcu ako

leasingového prenajímateľa na neuhradené leasingové splátky (teda nie na už poskytnuté plnenie). V dôsledku platného odstúpenia od leasingovej zmluvy jednou zo zmluvných strán - žalobcom, došlo k zániku tejto zmluvy v zmysle § 349 ods. 1 Obchodného zákonníka a práve v súlade s § 17 bod 1 všeobecných leasingových podmienok vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie neuhradených leasingových splátok do konca dohodnutej doby leasingu v spojení so záväzkom žalovaného podľa § 1 bod 1 všeobecných leasingových podmienok. Finančný leasing, ako v danom spore, predstavuje finančnú službu s cieľom obstarania predmetu leasingu podľa objednávky a požiadaviek leasingového nájomcu na dohodnutú určitú dobu spôsobom zaplatenia kúpnej ceny a nadobudnutia vlastníckeho práva a po zaplatení všetkých leasingových splátok následného prevodu predmetu leasingu do vlastníctva leasingového nájomcu. Odvolací súd zdôraznil, že žiadna zo sporových strán netvrdila ani nespochybňovala, že v dohodnutých splátkach nie je premietnutá poskytnutá finančná služba, vrátane ceny na obstaranie a zakúpenie predmetu leasingu. Odstúpením od leasingovej zmluvy zanikol právny dôvod, na základe ktorého mal žalovaný právnu možnosť užívať predmet leasingu. Žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie neuhradených leasingových splátok splatných nielen do odstúpenia od zmluvy, ale zároveň aj budúcich a neuhradených splátok za dobu trvania leasingu, ale aj právo uplatňovať vlastnícke právo k predmetu leasingu proti žalovanému a nakladať s týmto právom v plnom rozsahu vlastníka (§ 123 Občianskeho zákonníka). Z uvedeného vyplýva, že žalobca má nárok na vrátenie neuhradených leasingových splátok, v ktorých je zahrnutá obstarávacía cena predmetu leasingu, ale aj nárok na vrátenie/vydanie predmetu leasingu. Práve z dôvodu, že leasingový prenajímateľ má nárok na zaplatenie všetkých splátok, v ktorých je premietnutá hodnota predmetu leasingu, je potrebné v rámci tzv. konečného usporiadania vzťahu medzi žalobcom a žalovaným zohľadniť aj zostatkovú hodnotu predmetu leasingu. V opačnom prípade by leasingový prenajímateľ získal v rámci finančného plnenia hodnotu predmetu leasingu aj samotný predmet leasingu, čím by sa na úkor leasingového nájomcu obohatil.

70. Odvolací súd poukázal na tú skutočnosť, že identickú skutkovú situáciu a právne posúdenie tejto otázky posudzoval odvolací súd aj v konaní vedenom pod sp. zn. 16Cob/63/2018 identického žalobcu proti žalovanej I. Z. I. o zaplatenie 53 829,45 eur s príslušenstvom. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 16Cob/63/2018-319 zo dňa 30. apríla 2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 39Cb/209/2013-262 zo dňa 9. novembra 2017, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu proti žalovanej a Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 24. septembra 2020 sp. zn. 20Bdo/47/2020 dovolanie žalobcu, podané proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu, odmietol.

71. Odvolací súd upriamil pozornosť na to, že v sporovom konaní ako je spor medzi žalobcom a žalovaným, majú strany sporu povinnosť tvrdenia, na ktorú nadväzuje a s ktorou súvisí dôkazná povinnosť podľa § 132 ods. 1 CSP. Nesplnenie povinnosti tvrdenia a/alebo dôkaznej povinnosti má za následok procesný neúspech v spore. Pri rešpektovaní práva žalovaného ako leasingového nájomcu na odpočet hodnoty predmetu leasingu vo výške (hodnote) ku dňu skončenia leasingovej zmluvy mal žalobca povinnosť pri vysporiadaní vzájomných práv a záväzkov tento odpočet vykonať. V konaní nebola preukázaná výška povinnosti žalobcu a nároku žalovaného odpočtom hodnoty predmetu leasingu. V sporovom konaní zaťažuje povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť predovšetkým žalobcu, a až následne sa tieto povinnosti presúvajú na žalovaného, ktorý tvrdenia žalobcu popiera a vlastné tvrdenia preukazuje. Žalobca v konaní tvrdil a preukazoval žalobou uplatnený peňažný nárok, ktorý mu vznikol odstúpením od leasingovej zmluvy nezaplatením leasingových splátok. Pre dôvodnosť tohto nároku, ktorý predstavoval finančné vyporiadanie práv a povinností pri predčasnom skončení leasingovej zmluvy, mal však povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť týkajúcu sa odpočítania hodnoty predmetu leasingu ako jeho vlastníctva v rámci ním vykonaného konečného finančného vyúčtovania podaním zo dňa 30. apríla 2012. Na výšku hodnoty predmetu leasingu ku dňu, kedy nastali účinky odstúpenia žalobcu od leasingovej zmluvy ako takej, nemá podľa názoru odvolacieho súdu z dôvodov vyššie uvedených vplyv, že žalovaný nesplnil povinnosť vrátiť predmet leasingu žalobcovi ak žalobca po ukončení leasingového vzťahu vykonal konečné finančné vyúčtovanie. Vrátenie predmetu leasingu súvisí s vlastníckym právom leasingového prenajímateľa ako hnuiteľnej veci, nie s hodnotou tejto veci vo význame vyrovnania sa so žalovaným. Poukázal na to, že žalobca od r. 2012 nechránil svoj nárok na vrátenie/vydanie hnuiteľnej veci podaním žaloby aj napriek tomu, že žalovaného vyzval na vrátenie veci. Žalobca mal vedomosť o viacerých a opakujúcich sa vadách hnuiteľnej veci - predmetu leasingu, ako aj

o situácii, že žalovaný pre vady predmet leasingu neužíva pre svoje účely, napriek tomu predchádzajúci súhlas podľa § 2 bod 7 všeobecných leasingových podmienok žalovanému neudelil. Odvolací súd vyslovil názor, že správanie žalobcu nesvedčí snahe mať predmet leasingu v reálnej držbe a nakladať s ním v rozsahu mať ďalší úžitok.

72. Odvolací súd konštatoval, že keďže žalobca nesplnil povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, nezohľadnil a nepreukázal výšku odpočtu/odpočítania hodnoty predmetu leasingu so základom v právnej norme § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka, dospel odvolací súd k záveru, že žalobca nepreukázal svoj nárok vo výške uplatnenej žalobou a žalobu ako nedôvodnú zamietol v celom rozsahu. Uzavrel, že v režime podľa § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka je nutné vyporiadať aj hodnotu predmetu leasingu zodpovedajúcu obvyklej cene predmetu leasingu v čase a mieste ku dňu zrušenia leasingovej zmluvy, pričom za túto obvyklú cenu nemožno v danom spore považovať sumu 6 000 eur, na ktorú poukazoval žalobca v konaní, ako na zostatkovú hodnotu predmetu leasingu, o ktorú znížil žalobou uplatnený nárok a ani hodnotu podľa znaleckého posudku č. 27/2014 podaného a vypracovaného v súdnom konaní.

73. Odvolací súd znalecký posudok na určenie hodnoty terapeutického zariadenia PLAZON pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov nezohľadnil, prihliadnuc na obsah otázky určenej znalcovi pre znalecké dokazovanie a na obsah podkladov predložených znalcovi, z ktorých znalec vychádzal a ktoré použil na určenie všeobecnej hodnoty terapeutického prístroja. Odvolací súd mal za to, že otázka položená znalcovi na znalecké dokazovanie nesmeruje k zisteniu hodnoty prístroja ku dňu skončenia leasingovej zmluvy a zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným ako rozhodného časového momentu a znalecký posudok sa netýka celého predmetu leasingu, ale iba jeho hlavnej časti terapeutického prístroja PLAZON, pričom predmetom leasingu bolo terapeutické zariadenie s jeho súčasťami v rozsahu komunikačná a riadiaca jednotka Viverra Stoma výrobné číslo SKPX010001, PC Lenovo A 700, Notebook Lenovo SL 510, monitor Lenovo L 2461x, Thing Server Lenovo (preberací protokol zo dňa 15. marca 2011). Poukázal ďalej na to, že pri určení všeobecnej hodnoty vychádzal znalec iba zo vstupnej ceny prístroja vo výške, ktorá bola kúpnu cenou medzi spoločnosťou TFF Group, s.r.o. a spoločnosťou ONKOCET s.r.o., ktorá nie je subjektom účastným na zmluvných vzťahoch žalobcu a žalovaného a žalobcu a spoločnosti TFF Group, s.r.o. ako dodávateľa predmetu leasingu. Z dôvodu, že sa znalecký posudok č. 27/2014 netýka celého predmetu leasingu a jeho vstupné údaje nevychádzajú zo zmluvných podmienok medzi žalobcom a žalovaným, odvolací súd neprihliadal na znalecké závery ako dôkaz o hodnote predmetu leasingu, na odpočítanie ktorej je žalobca povinný a žalovaný má nárok v rámci vyporiadania vzájomných finančných nárokov po predčasnom skončení leasingovej zmluvy podľa § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka.

74. Vzhľadom na vyššie uvedené závery, ktorými odvolací súd odôvodnil zmenu rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP, sa odvolací súd ostatnými odvolacími tvrdeniami žalovaného nezaoberal.

75. Ďalej uviedol, že zmena rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP založila zákonný dôvod aj pre zmenu rozsudku súdu prvej inštancie v závislých výrokoch čo do trov konania voči stranám sporu, voči štátu a znalcovi (výrok II. tohto rozsudku). Konštatoval, že v časti výroku II., ktorý sa týkal svedka N., nadobudol rozsudok krajského súdu v Trenčíne č. k. 16Cob/3/2019-560 zo dňa 22. októbra 2019 právoplatnosť.

76. O nároku na náhradu trov prvoinstančného konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu, ako aj u žalovaného s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

77. O nároku štátu na náhradu výdavkov, ktoré súd prvej inštancie priznal svedkovi V. V. Q. rozhodol odvolací súd za použitia čl. 4 ods. 2 základných princípov CSP a na rozhodnutie o tomto nároku primerane aplikoval § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, nakoľko štát sa vyplatením

svedočného vo výške 3,60 eur stal v tejto časti osobou zúčastnenou na konaní. Pri rozhodovaní zohľadnil úspech žalovaného a neúspech žalobcu. Žalobcovi ako neúspešnej strane sporu uložil povinnosť zaplatiť štátu náhradu výdavkov vo výške 3,60 eur, ktoré štát vyplatil svedkovi IT. V. Q., s trvalým pobytom G. XX, H., do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

78. Nakoľko ku dňu rozhodnutia zostal predmetom rozhodovania nárok znalca na zaplatenie zvyšku znalečného vo výške 232,09 eur, za použitia čl. 4 ods. 2 základných princípov CSP a primeranej aplikácie § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP na rozhodnutie o nároku znalca, so zohľadnením úspechu žalovaného a neúspechu žalobcu, rozhodol odvolací súd tak, že neúspešnému žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť znalcovV.i, trvalý pobyt U., F., znalcovi z odboru elektrotechnika, odvetvie elektronika, odmenu a náhradu hotových výdavkov za vypracovaný znalecký posudok č. 27/2014 vo výške 232,09 eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

79. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a § 262 ods. 1 CSP a žalovanému ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

80. Odvolací súd podľa § 453 ods. 1 a 3 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP rozhodol o trovách dovolacieho konania a žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady týchto trov rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

81. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov I., II. a IV. podal dovolanie žalobca, vyvodzujúc jeho prípustnosť, ako aj dôvodnosť z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, tvrdiac, že v konaní došlo k vade zmätočnosti spočívajúcej v nesprávnom procesnom postupe prvostupňového súdu (zrejme odvolacieho - poznámka dovolacieho súdu), ktorým súd znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva a to v takej miere, že vo vzťahu k žalobcovi došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ namietal, že odvolací súd žalobu nesprávne, nespravodlivo zamietol na základe neodôvodneného rozsudku, pričom tvrdil, že spisový materiál neobsahuje listinné dôkazy, hoc ich obsahuje. Ďalej dovolateľ namietal, že odvolací súd svojvoľne a bez opory v obsahu jednotlivých ustanovení účelovo interpretoval uvedené a ustálenú judikatúru dovolacieho súdu, Najvyššieho súdu ČR, ignoroval listinné dôkazy, ktoré sú obsahom súdneho spisu, na skutočnosť ktorú žalobca počas konania a počas pojednávania na odvolacom súde kontinuálne poukazoval. Odvolaciemu súdu vytýkal, že neuviedol, na základe akého zmluvného alebo zákonného ustanovenia je žalobca povinný zohľadniť hodnotu nevráteného predmetu leasingu. Ďalej dovolateľ namietal, že si žalobca v prejednávanej právnej veci neuplatnil zostatkovú hodnotu predmetu leasingu, teda súd prvej inštancie (zrejme odvolací súd - poznámka dovolacieho súdu) „ultra petitum“, teda rozhodol o nároku, ktorý nebol predmetom tohto konania. Zdôraznil, že v sporovom konaní všeobecne platí základná procesná zásada, že súd je viazaný žalobou. Uvedeným nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázal pritom na predmet konania, ktorým sú len nezaplatené leasingové splátky, odkazujúc pritom na obsah podania žalobcu o ukončení leasingovej zmluvy. Nakoľko predmetom konania sú iba leasingové splátky, za nesprávny označil záver odvolacieho súdu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Po odstúpení od leasingovej zmluvy sa hodnota predmetu leasingu, ak nie je žalovaným vrátený, čo sa stalo v prejednávanej právnej veci, uplatňuje na základe osobitnej faktúry, ktorú žalobca vystavuje a zasiela žalovanému. Na základe tejto faktúry na hodnotu predmetu leasingu, za podmienky uhradenia všetkých leasingových splátok, prejde vlastnícke právo k predmetu na žalovaného. Uvedené označil za imanentný znak leasingovej zmluvy. Poukázal na to, že o charakte leasingu ako čisto finančnej služby, de facto úveru, detailne pojednávajú viaceré rozhodnutia, najmä česká judikatúra. Odvolaciemu súdu vytýkal, že nezobral do úvahy nespornú skutočnosť, že predmet leasingu nebol žalobcovi vrátený. Odvolaciemu súdu ďalej vytýkal, že na prejednávanú vec aplikoval stanovisko NS ČR, hoci sa týka skutkovo

odlišného prípadu. Za nesprávny označil aj výrok rozsudku odvolacieho súdu týkajúci sa náhrady trov konania, ako nezodpovedajúci ustanoveniu § 255 a § 256 CSP. Vytýkal odvolaciemu súdu, že pri rozhodovaní o trovách konania, konkrétne pri posudzovaní miery úspechu, nezohľadnil skutočnosť, že v priebehu konania po čiastočnom plnení vo výške 39 196,84 eur zo strany ručiteľa žalovaného po speňažení nehnuteľnosti na základe záložného práva v prospech žalobcu došlo k čiastočnému zastaveniu konania na základe späťvzatia žaloby žalobcom v rozsahu poskytnutého plnenia. Skutočnosť, že zo strany žalovaného bolo plnené (konkrétne bolo plnené zo zabezpečovacieho inštitútu - záložného práva) odvolací súd pri výpočte úspechu vo veci nezohľadnil.

82. Dovolateľ podal dovolanie aj z dôvodu uvedeného v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP vytýkajúc odvolaciemu súdu v súvislosti s týmto dovolacím dôvodom, že sa dôvodne neriadil zrušujúcim uznesením dovolacieho súdu 1Obdo/36/2021 z 19. januára 2022.

83. Žalobca vyvodil prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom právnú otázku, ktorú podľa jeho názoru posúdil odvolací súd nesprávne formuloval tak, že doposiaľ nebol v rámci Slovenskej republiky formulovaný právny názor, „či je v prípade nevráteného predmetu leasingu povinnosťou žalobcu zohľadniť hodnotu nevráteného predmetu leasingu“. Z uvedeného dôvodov navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

84. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť, ak by dovolací súd považoval dovolanie za procesne prípustné, ho zamietnuť. Vyslovil názor, že z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ je naďalej subjektívne nespokojný so záverom odvolacieho súdu, že si žalobca nesplnil povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, keď nepreukázal výšku hodnoty predmetu leasingu, ktorú mal odpočítať od uplatňovaného nároku. Poukázal na tú skutočnosť, že sa dovolací súd žalobcom sformulovanou otázkou zaoberal v identickej veci a uznesením sp. zn. 2Obdo/47/2020 dovolanie odmietol, pričom nepovažoval odôvodnenie súdov nižších inštancií za zmätočné a vo vzťahu k položenej „právnej“ otázke žalobcom uviedol, že išlo o otázku skutkovú. Poukázal na to, že sa dovolací súd v uvedenom konaní vyjadril k meritu veci a konštatoval „že platným odstúpením od zmluvy mala žalovaná zo zákona predmet leasingu žalobcovi vrátiť, ale pokiaľ tak neurobila, nie je v súlade so zákonom, aby bola žalobcovi priznaná ním požadovaná suma v plnej výške a predmet leasingu by aj tak zostal v jeho vlastníctve. Takým rozhodnutím by došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalobcu, ako správne skonštatovali konajúce súdy“.

85. V súvislosti s námietkou, že odvolací súd prekročil žalobcov nárok žalovaný uviedol, že súdy objektívne nemohli prekročiť žalobcov návrh, keďže žalobcovi nepriznali viac a ani niečo iné, ako žiadal, nakoľko bola žaloba zamietnutá. Pokiaľ ide o požadované vrátenie predmetu leasingu žalobcovi uviedol, že žalovaný od počiatku sporu poukazoval na faktickú, objektívnu a trvalú nemožnosť plnenia prakticky po celú dobu trvania leasingového vzťahu, čo v konaní okrem iného preukazoval aj jednotlivými preberacími protokolmi. Namietal, že žalovaný nielenže objektívne nemohol predmet leasingu používať, ale fakticky ho nemal ani len vo fyzickej dispozícii, keďže sa nepretržite nachádzal buď v oprave alebo u dodávateľa. V súvislosti s uvedeným poukázal na výpoveď konateľa žalobcu V. na pojednávaní dňa 4. apríla 2013 a svedka V. V. Q. na pojednávaní dňa 24. februára 2014 a svedka N. R. na pojednávaní dňa 2. júla 2014. Zdôraznil, že žalovaný z objektívnych príčin nemôže vrátiť predmet leasingu žalobcovi, keďže ho trvalo, v zásade od uzavretie leasingovej zmluvy, nemá k dispozícii, pričom žalovaný nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie reivindikačnej žaloby proti dodávateľovi, či opravárovi.

86. V súvislosti s ďalšou námietkou žalobcu uviedol, že prípadná nesprávna interpretácia iného súdneho rozhodnutia nespôsobuje vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP), v takom prípade nejde totiž o procesný postup súdu (činnosť predchádzajúcu konečnému rozhodnutiu), ale o právne posúdenie veci (meritórnu rozhodovaciu činnosť). Navyše žalovaný považoval interpretáciu stanoviska občianskoprávného a obchodného kolégia NS ČR zo dňa 8. septembra 2010 sp. zn. Cpjn 204/2007 za správne. V súvislosti s námietkou nesprávnej aplikácie ustanovenia § 256 ods. 1 CSP uviedol, že dôvodom čiastočného späťvzatia žaloby nebolo správanie sa žalovaného, nakoľko dôvodom čiastočného späťvzatia žaloby bolo to, že žalobca dňa 22. mája 2014 inkasoval na svoj účet od dražobníka výťažok

za speňaženie zálohu. Začatie výkonu záložného práva vrátane iniciovania dražobného procesu, fakticky zapríčinil žalobca ako záložný veriteľ a navrhovateľ dražby.

87. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 CSP žalovaný nepovažoval dovolanie za prípustné, pretože podľa neho žalobcom špecifikovaná otázka je otázkou skutkovou. Jej predmetom je pravdepodobne posúdenie konania žalobcu v rámci ustanovení uzavretej leasingovej zmluvy a VLP. Pre prípad, že by dovolací súd považoval žalobcom položenú otázku za právnu, označil jej formuláciu a znenie za príliš všeobecné a neurčité a bez ďalšieho domýšľania ďalších skutočností nemožno jednostranne posúdiť vzťah medzi žalobcom a osobou, ktorá by mala vrátiť predmet leasingu, druh leasingového vzťahu, časový aspekt navrátenia predmetu leasingu, okolnosti nevrátenia predmetu leasingu, právny základ povinnosti žalobcu zohľadniť hodnotu nevráteného predmetu leasingu. Vychádzajúc z uvedeného mal žalovaný za to, že žalobca nevymedzil dovolacie dôvody spôsobom uvedeným v § 431 a § 432 CSP.

88. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

89. Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

90. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

91. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

92. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zjavné, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ustanovení § 431 až 435 CSP.

93. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesný práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a pod.

94. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť

súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť, pričom sa musí vysporiadať so všetkými relevantnými námietkami, uplatnenými účastníkmi konania a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti.

95. Dovolací súd poukazuje aj na nálezy ÚS SR sp. zn. III. ÚS 314/2018 z 13. novembra 2018 a sp. zn. II. ÚS 120/2020 z 21. januára 2021, z ktorých o.i. vyplýva, že podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, objasnenie a „obhájenie“ toho, ako súd procesne postupoval (vrátane toho, ako rozhodol) a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené. Rozhodnutie je vyvrcholením procesného postupu súdu a samotné súdne rozhodnutie je najdôležitejším procesným úkonom súdu. Súdne rozhodnutie preto musí byť považované za súčasť procesného postupu súdu.

96. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že až na výrok týkajúci sa nároku na náhradu trov konania nezistil žiadnu ďalšiu tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu) spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval mu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

97. Procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, žalobca aj žalovaný mali možnosť zúčastniť sa na úkonoch obidvoch vo veci konajúcich súdov, tvrdiť skutočnosti týkajúce sa uplatneného nároku a na jeho preukázanie uplatňovať procesné návrhy na vykonanie dokazovania. Žalobca aj žalovaný túto možnosť v konaní aj podľa ich uváženia využili. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právny závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

98. Dovolateľ vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP z toho, že odvolací súd rozhodol „ultra petitem“ teda nad rámec návrhov účastníkom konania. Dovolací súd sa nestotožnil s názorom dovolateľa, že odvolací súd rozhodol o niečom, čo nebolo predmetom žalobcovho návrhu, keďže si žalobca uplatňuje nárok vyplývajúci z § 17 Všeobecných leasingových podmienok tvoriacich súčasť účastníkmi uzatvorenej leasingovej zmluvy č. 095-000687, ktorým sa odchýlili od úpravy dispozitívneho ustanovenia § 351 Obchodného zákonníka, v ktorom sa účastníci zmluvy dohodli na majetkovom vyrovnaní pre prípad odstúpenia od zmluvy, o čom svedčí aj názov tohto ustanovenia „Dôsledky mimoriadneho predčasného ukončenia leasingovej zmluvy, vrátenie predmetu leasingu“. Účelom tohto ustanovenia je teda nepochybne usporiadanie nielen žalobcových, ale vzájomných finančných nárokov strán zmluvy po predčasnom ukončení leasingovej zmluvy. Svedčí o tom aj samotná žaloba, v ktorej sám žalobca ponížil konečné finančné vyúčtovanie z 30. apríla 2012 o ním určenú zostatkovú hodnotu predmetu leasingu. Teda aj konanie samotného žalobcu svedčí o tom, že v rámci tzv. konečného usporiadania vzťahu medzi ním a žalovaným je potrebné zohľadniť aj zostatkovú hodnotu predmetu leasingu.

99. Pokiaľ žalobca za dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP považoval to, že súd prvej inštancie nevzal do úvahy to, že predmet leasingu nebol žalobcovi vrátený a že odvolací súd účelovo interpretoval stanovisko NS ČR zo dňa 8. septembra 2010 sp. zn. Cpjn 204/2007, dovolací súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že nesprávne právne posúdenie veci, prípadná nesprávna interpretácia iného súdneho rozhodnutia nespôsobuje tzv. vadu zmätočnosti, nejde totiž o procesný postup súdu, ale o právne posúdenie veci. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodoval v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Nesprávne právne posúdenie veci by mohlo založiť prípustnosť dovolania len podľa § 421 CSP. Odvolací súd svoj záver o nutnosti v rámci tzv. konečného usporiadania vzťahu medzi žalobcom a žalovaným zohľadniť aj zostatkovú hodnotu predmetu leasingu napriek skutočnosti, že žalovaný ako leasingový nájomca predmet leasingu doposiaľ nevrátil, riadne odôvodnil (najmä odsek 79 odôvodnenia rozsudku

odvolacieho súdu) a dovolací súd vychádzajúc z odôvodnenia nepovažoval jeho závery za svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

100. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP aj v súvislosti s výrokmi, týkajúcimi sa náhrady trov konania účastníkov, štátu, ako aj náhrady trov znaleckého dokazovania, pričom túto vadu videl v tom, že odvolací súd pri rozhodovaní o trovách konania pri určení rozsahu úspechu každého z účastníkov nezohľadnil poskytnutie čiastočného plnenia žalovaným, v dôsledku ktorého zobral žalobca v tejto časti žalobu späť a konanie bolo zastavené a nezdôvodnil, prečo pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania neaplikoval ustanovenie § 256 ods. 1 CSP a priznal náhradu žalovanému v rozsahu 100% a čiastočné plnenie zo strany žalovaného nezohľadnil ani pri posudzovaní úspechu žalovaného a neúspechu žalobcu v súvislosti s rozhodovaním o nároku znalca.

101. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na uznesenie Veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. IVOBdo/2/2021 z 29. septembra 2021, z ktorého vyplýva, že „za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí pre účely posudzovania väd zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 CSP, možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania, keďže uznesenie o náhrade trov konania je rozhodnutím o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí“. Uznesenie Veľkého senátu nadväzuje na rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky a to nález sp. zn. I ÚS 387/2019 z 2. apríla 2020 a uznesenie sp. zn. I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018.

102. Z vyššie uvedeného je tak zrejmé, že uznesenie odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania je potrebné považovať za rozhodnutie, ktorým sa konanie o tomto nároku končí a teda je proti nemu prípustné dovolanie v zmysle § 420 písm. f) CSP.

103. V posudzovanom prípade sa dovolací súd stotožnil s dovolateľom, že absentuje odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, prečo žalovaný nemal procesne zaviniť zastavenie konania, keďže žalobca realizoval čiastočné späťvzatie žaloby v dôsledku inkasovania výťažku speňaženia zálohu, a prečo teda pri určení pomeru úspechu účastníkov konania a čistého úspechu žalovaného v konaní v súvislosti s rozhodovaním o nároku na náhradu trov konania na túto skutočnosť neprihliadol a následne nepostupoval aj podľa ustanovenia § 256 ods. 1 CSP. Vzhľadom na nedostatok odôvodnenia nemožno správnosť záverov odvolacieho súdu o 100% čistom úspechu žalovaného v konaní posúdiť.

104. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu v tejto časti je podľa § 420 písm. f) CSP procesne daná a preto dovolací súd v závislých výrokoch II., III. a IV. rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 a § 450 CSP zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Banskej Bystrici (§ 2 ods. 31, § 181 ods. 1 písm. f) zák. č. 371/2004 Z. z. v znení od 1. júna 2023 a § 22 písm. f) a § 34 ods. 2 písm. a) CSP v znení od 1. júna 2023) v tomto rozsahu na ďalšie konanie, v ktorom opätovne po posúdení miery úspechu jednotlivých účastníkov v konaní opätovne rozhodne o nároku na náhradu trov konania účastníkov, štátu, ako aj nároku znalca a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s § 393 CSP.

105. Dovolateľ v rámci dovolania uplatňoval aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. V súvislosti s týmto dovolacím dôvodom poukazoval dovolateľ na predchádzajúce zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. IOBdo/36/2021 zo dňa 19. januára 2022 a v podstate vytýkal odvolaciemu súdu, že sa s ním neriadil, keď neuviedol z akého znenia leasingovej zmluvy, zákonného ustanovenia alebo judikatúry vyplýva, že je povinnosťou žalobcu zohľadniť, a vykonať odpočet nevráteného predmetu leasingu.

106. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola

vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

107. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

108. Podľa ustanovenia § 432 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

109. Podľa ustanovenia § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

110. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

111. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ založil prípustnosť svojho dovolania aj na ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

112. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a vysvetliť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená. Otázka riadneho vyjadrenia dovolacieho dôvodu je následne predmetom posúdenia zo strany najvyššieho súdu. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26. septembra 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8. júna 2017). Dovolanie neslúži na všeobecnú revíziu právnych názorov krajského súdu.

113. Právna otázka takto dovolateľom v dovolaní nenastolená a nekonkretizovaná, nemá relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Z dovolania vyplýva, že žalobca v súvislosti s týmto dovolacím dôvodom neoznačil náležitým spôsobom právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, hoci v bode III. dovolania poukazoval na to, že judikatúra je presne opačná, žiadne konkrétne rozhodnutie dovolacieho súdu neoznačil. Vychádzajúc z obsahu dovolania podľa názoru dovolacieho súdu dovolateľ nielenže nekonkretizoval ním tvrdený odklon riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od toho, ako mala byť táto otázka správne riešená, aby zodpovedala riešeniu, na ktorom sa ustálilo rozhodovanie senátov dovolacieho súdu, ale neuviedol ani samotnú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Odklon, ktorý má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP nemožno podľa názoru dovolacieho súdu stotožniť s kritikou kvality odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, táto sama osebe podľa názoru dovolacieho súdu nezodpovedá predpokladom prípustnosti dovolania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia.

114. Napokon dovolateľ v rámci dovolania uplatňoval dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená konkretizoval tak, „či v prípade nevráteného predmetu leasingu je povinnosťou žalobcu zohľadniť hodnotu nevráteného predmetu leasingu“.

115. Pri vymedzení dovolacích otázok nemá byť najvyšší súd formalistický, má sa snažiť autenticky porozumieť dovolateľom. Na strane druhej však najvyšší súd, pri dovolacom dôvode nesprávneho právneho posúdenia nemôže hádať, akú právnu otázku dovolateľ žiada preskúmať (porovnaj napr. sp. zn. III. ÚS 32/2024 z 25. januára 2024, sp. zn. I. ÚS 183/2023 z 23. marca 2023, sp. zn. II. ÚS 291/2021 z 30. septembra 2021).

116. Dovolateľ otázku, ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená, sformuloval tak, „či v prípade nevráteného predmetu leasingu je povinnosťou žalobcu zohľadniť hodnotu nevráteného predmetu leasingu“.

117. Dovolací súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že takto vymedzená otázka nie je jasná, určitá, sformulovaná bez priamej väzby na skutkové a právne okolnosti prejednávanej veci. Vec dovolateľa je osobitá osobitnými dojednaniami, vyplývajúcimi z § 17 Všeobecných leasingových podmienok, ustanovenie ktoré obsahuje úpravu odlišnú do znenia dispozitívneho ustanovenia § 351 v spojení s § 263 Obchodného zákonníka a preto z právnej otázky, tak ako ju vymedzil žalobca, bez domýšľania si ďalších skutočností nemožno jednoznačne konkretizovať, tak ako to vymedzil žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu, vzťah medzi žalobcom a osobou, ktorá by mala vrátiť predmet leasingu, druh leasingového vzťahu, v ktorom momente, kým a na základe čoho malo dôjsť k vráteniu predmetu leasingu, právny základ povinnosti žalobcu zohľadniť hodnotu nevráteného predmetu leasingu, teda, či má ísť o individuálnu zmluvnú alebo všeobecnú zákonnú povinnosť. Dovolací súd nie je oprávnený dotvárať vec na úkor druhej strany (napr. sp. zn. I. ÚS 336/2019, sp. zn. II. ÚS 291/2021). So zreteľom na uvedené dovolací súd uzavrel, že prípustnosť dovolania ani podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je procesne daná.

118. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd vo zvyšnej časti dovolanie žalobcu podľa 447 písm. f) CSP odmietol.

119. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.